

Čertovská kovárna

U úlu se otevřela dvířka a do zimy vykoukl Camfour.

„Brr! To je samec,“ otrásl se při pohledu na ojíňené bodláky s hejnem barevných stehlíků. Zabouchl dvířka a zmizel v úlu.

Vracel se dírou do pekla a cestou našel obnošenou podkovu.

„Šéfe!“ hulákal z dálky. „Šéfe, dneska budeme mít štěstí! Koukněte, co jsem našel,“ ukazoval k peci podkovu.

„Proč tak řveš?“ kňoural Remcal. „Proč nepustíš muziku, když je ráno?“

Camfour kopl do hrací skříně a muzika spustila. Když se všichni čerti probudili, znovu povídá:

„Šéfe, našel jsem podkovu.“

„Hm, a kdes ji našel?“ drbal se ve vousech Remcal.

„Tady, v díře na kraji pekla,“ povídá vesele Camfour.

„Hm,“ hladil si bradu Remcal. „To ji musel nejdřív někdo ztratit.“

Mládenci, prohlídněte si kopyta.“

Šmoura si zakroutil nohu, položil si ji do klína a povídá:

„Já ji mám.“

„Já, já, já...“ ukazoval kopyto s podkovou Maťátko.

„Jé!“ divil se Camfour, „já ji nemám.“

„A víš proč?“ zeptal se Remcal.

„Nevím,“ vrtěl hlavou Camfour. „Kdybyste mě zabil, tak to nevím.“

„Protožeš ji ztratil sám, ty makovice rohatá.“

„No jo, šéfe,“ zkoušel si podkovu na kopyto Camfour, „máte pravdu. Je moje. Padne mi jako ulitá.“

„Já ji taky nemám,“ zvedal nohu Prskavka.

„Ty na ni máš čas, prcku,“ řekl Šmoura. „Nejdřív ti musí ztvrdnout kopyto. A to bude tak za sto let.“

„Šéfe,“ ozval se znovu Camfour, „co s tím budu dělat?“

„Co bys dělal. Musíš ke kováři,“ odpověděl Remcal. „A nejlepší bude, když tam zajdeme hned.“

Čerti se teple dostrojili, vzali si palčáky a vyhrnuli se z úlu. Poslední vylezl Maťátko se sáněmi. Šmoura se rozběhl čistým sněhem po palouku, skákal jako vrabec a křičel:

„Podívejte, co dovedu! Vidíte ty stopy?“

„To dovede každěj, chytráku!“ běhali ve sněhu čerti a nechávali za sebou stopy jako stádo pakoňů.

„Dost!“ křikl Remcal, „zastavte se! Všecky stopy se musí smazat, aby nikdo nenašel cestu k peklu.“

„A, a, a...“ spustil Maťátko.

„Já je rozdupu,“ začal po nich skákat Šmoura.

„Maťátko je zamete,“ povídá Remcal.

„A, a, a...?“ rozpřáhl ruce Maťátko a ukazoval, že nemá čím.

„Když nevíš čím, tak je zameť třeba Prskavkou,“ přikázal Remcal.

Maťátko popadl čertíka za ocas, mával s ním jako s koštětem a zametal. Pak ho ještě tahal za nohu po břicho kolem úlu – a bylo po stopách.

„Maťas, stačí, už nás nikdo nevystopuje,“ řekl Remcal a vydali se na cestu.

Přes dva lesy, dvě rokly a políčko, až ke kopci Šibeňáku. Vyhrabali se na kopec, nasedli na sáně a sjížděli na druhou stranu údolí. Remcal řídil, a tak ujížděli z kopce, jen za nimi sníh stříkal.

„Jedém! Dadá! Dadá!“ volali čerti a do toho Šmoura:

„Jedou čertí chlapíci, rozbijou si palici!“

A dole prásk! narazili do stromu, až se zaklepal, a každý plachtil na jinou stranu. Zapíchli se rohamy do sněhu a kopali nohama.

První se vyhrabal Camfour a brblal:

„Který moula řídil?“

„Kdo to řekl?!“ mrskal se ve sněhu Remcal. „Kdo to byl?!“

„Já, já, já...“ vrtěl hlavou Maťátko.

„Mlč, mluvko! To vím taky, že tys to nebyl. Tebe poznám i potmě!“ ječel Remcal.

„Šéfe, já to nebyl,“ povídá Šmoura.

„Já taky ne,“ zvedl ruku Prskavka.

„Ani já ne,“ vrtěl hlavou Camfour.

„Vypadá to, že jsem to byl já,“ mlaskl Remcal a zařval: „Nepřejte si mě, pacholci! Udělám z vás balvany a bude od vás pokoj!“

Čerti svésili hlavy a pokračovali v cestě. Stoupali do posledního kopce až k místu s opuštěným stavením, tam, kde se říká Na Výdrholci. Tady stála odpradávná kovárnička s děravou střechou a odroleným komínem, z kterého se lehounce kouřilo.

„Klofanda je doma,“ ukazoval Camfour a Remcal řekl:

„Počkáte venku před kovárnou. Já provedu přepadovou kontrolu sám, abych se přesvědčil, jak se tu dodržuje strážní služba.“

Opřel se ramenem do dveří, vrazil do kovárny a bác! bác! Ozvala se velká rána, po ní menší tupá a bylo ticho. První nakoukl dovnitř Maťátko, otočil se zpátky na čerty a vyjeveně povídá:

„Ba, ba, ba...“

Remcal ležel na podlaze nehybně jako kláda a vedle něj ležela palice uvázaná na provaze.

„Bacila ho palice,“ řekl Šmoura. „Klofanda ji nalíčil nad dveře.“

„Šéfe! Šéfíčku, probudte se,“ klekl si k němu Camfour a tahal ho za nos. Jenže Remcal se nehýbal. Camfour k němu přitiskl ucho a dlouze poslouchal. Potom zvedl hlavu a vážně povídá: „Vypadá to, že je v pánu.“

„Kde je ten Klofanda?“ rozhlížel se po kovárně Šmoura. „Kdyby tu byl, dá mu čuchnout spáleného kopyta a je probuzeněj natošup.“

Prskavka procházel ušlapanou cestičkou v bludišti železných hromad. Byly poskládané ze všech želízek a želez, které čerti během několika staletí posbírali po světě. U zdi stála vyhaslá výheň s ohořelým uhlím a nad ní v několika řadách byly zavěšené podkovy. Zimní a letní, závodní a tažné. Pod ní za železným pásem byla zastrčená kladívka, kladiva, palice a různé druhy kleští. Před výhni seděly na špalcích dvě kovadliny, kolem se válely kousky želízek a štěpin a po straně visel kožený tahací měch. Uprostřed kovárny, za radlicemi, bránami a železným čertem, stála kamínka. Litinový bubínek místy propálený a od něj vedla dlouhá, několikrát v kolenech zahnutá roura pod strop do komína. U roury visely ve vzduchu staré dřevěné dveře, zavěšené na řetězech. Vedl k nim železný žebříček a dolů z nich plandal čertí ocas.

„Ko, ko, ko...“ ukazoval pazourem Maťátko.

„To je on,“ smál se Camfour. „To je Klofanda a spí jako dudek.“

„Já ho probudím,“ vylezl na žebřík Prskavka a začal čerta tahat za ocas.

Klofanda nic, spal dál a něco pobrukoval.

„Copak je tohle za kanon?“ ukázal Šmoura na stříleci hmoždír v hromadě železa.

„To je ono,“ zamnul si ruce Camfour, „tím ho probudíme. Zacpěte si uši, bude se střílet!“

Čerti schovali hlavy pod kabáty a drželi si ruce na uších. Camfour rozpálil v kamínkách drát dočervena a přiložil ho na žlábek hmoždíře. Zapálený prach zasmrděl, rozběhl se dírkou do hmoždíře a prásk! Ozvala se šupa, jako když hrom bací do skály. Zablesklo se, zakouřilo, kovárna se zatřásla a ve střeše zůstala díra po dřevěném špuntu. Klofanda se pod stropem na dveřích probudil a z mrákot se probral taky Remcal. Mrkal, točil hlavou a breptal:

„Dělostřelecká baterie! Na můj povel! Pal! Bum! Bác! Kde, kde to jsem?“

„V kovárně, šéfe,“ oznámil Šmoura.

„Tady se střílí! Kde to jsem?!“

„Povídám, že v kovárně, ty patrono hluchá!“

„A kdo vlastně jsem?“ ptal se Remcal a koukal jako ťuhýk.

„Vládce pekla,“ vysvětloval Šmoura.

„Vládce pekla? Co to je?“ točil hlavou Remcal. „Aha! Já jsem Remcal. No jo, to jsem přece já. Všichni do pozoru!“

Čerti se postavili do pozoru, i Klofanda na dveřích pod stropem.

„A ty jsi kdo, tam nahoře?“ zeptal se Remcal.

„Klofanda, kovář, šéfe.“

„No tak, a proč nekováš, když jsi kovář? Proč tam čubrníš jako sůva z roští? Camfourovi upadla podkova a může si bez ní prošlapat kopyto.“

„Jdu na to, šéfe,“ lezl dolů Klofanda.

„Trochu přidej,“ povídá Remcal, „hrabeš se jako šnek.“ Dal si ruku mezi rohy a pokračoval: „Nevíte, proč mě tak bolí hlava?“

„To bude nejspíš od zimy,“ povídá Klofanda, „asi vás cestou ofouklo.“

„Tak rozpál výheň,“ řekl Remcal, „na co čekáš? A zafajrujte v kamnech. V čertovské kovárně to musí hučet jako včelí roj. A pěkně zvonit.“

Prskavka šel přiložit do bubínku a Klofanda si navlékl koženou zástěru. Maťátko se postavil k měchu a začal tahat za řetízek. Rozfoukal oheň na výhni a proud vzduchu hvízdal mezi žhavými uhlíky jako meluzína. Klofanda vzal kleštěmi podkovu, položil ji do ohně a čekal, až se rozpálí dočervena. Šmoura držel Camfourovi nohu na koleně a domlouval mu:

„Přestaň kopat, janku, a drž! Nebo pošlapeš domů bos!“

Když se Camfour uklidnil, přiložil mu Klofanda rozpálenou podkovu k noze. Divně se začoudilo a Camfour se rozkřičel:

„Jauva! Co děláš, chomoute?! To není kopyto! To byla bota! Přece poznáš po čuchu, jak smrdí kopyto a jak bota?!“

„To, to, to...“ povídá Maťátko.

„To se ví,“ přikývl Šmoura, „ale ty máš zvednout správnou nohu.“

„A ty máš poznat kopyto!“ ječel Camfour. „A jestli to nepoznáš, tak jsi slepej jako slepejš. Hluchej jako pařez. Chromej víc než já a nemáš čuch.“

„Šéfe, slyšíte ho,“ žaloval Šmoura. „Já mu tu fajfku držet nebudu! Ať mu jí drží Maťas!“

„Já, já, já...“ zvedl Maťátko Camfourovi nohu s kopytem.

Klofanda k němu přiložil podkovu a kovárnu zavalil štiplavý, hustý kouř.

„Uhm, to je vůně,“ čichali čerti. „Taková se hned tak necítí.“

Klofanda podkovu kladivem upravil a pak ji přitloukl kovanými hřebíky na kopyto. Rašplí srazil hrany, kopyto natřel černým krémem a Camfour měl nohu jako novou. Spokojeně podupával a zkoušel ji rozchodit po kovárně.

Za začouzenými tabulkami v malém okně se začalo šeřit a čerti se chystali na cestu.

„Klofando, měj se tu pěkně,“ loučil se Camfour, „a ať ti oheň slouží.“

„Na, na, na...“ zdravil ho Maťátka a Remcal zdvihl pazour:
„Mládenče, hlavně nezapomeň, že čertovská služba je čertovská služba.“

„Žádnej strach, šéfe,“ řekl Klofanda, „znáte mě.“

Ještě jim zamával ze dveří a zmizel v kovárně.

Když čerti došlapali na palouk k úlu, svítily na nebi už všechny hvězdy. Mrzlo a sníh chrupal Camfourovi pod novou podkovou.

